

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι.....	Δραχ. 2.—
Εν τῷ Ἐξωτερικῷ ὄρ. 3 ἢ Φρ. γρ.	2.50
Εν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργυσ.	2.—

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως συνιστᾷ κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς κ.κ. Σχολάρχας, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Ἀγροδιδασκάλους τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς συντελοῦν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΡΚΑΡΗΣ

(Ναυτικὸν διήγημα)

I

Τῷ κ. I. Καμπύρογλου.

Γιαννῖος ἦτο ἀκόμη ἀμούσταχο παιδί ἀπὸ πέντε χρόνια ἐγύριζε στὴ θάλασσα. Δέκα χρόνων τὸν ἐπῆρεν ὁ πατέρας του στὸ καρέι, ἀροῦ πρῶτον τὸν ἐμάθεν ὀλίγα γράμματα γιὰ νὰ μὴ μείνη ἀγρα ὡς ὅπως ἔλεγεν ὁ πατέρας του ὁ καπετὰν Κυριάκος, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα θαλασσοπούλια τῆς Ὑδρας.

Ὁ καπετὰν Κυριάκος ἦτο μὴν φορὰ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους οἰκοκυραίους τῆς Ὑδρας καὶ εἶχε τρία μεγάλα

καράβια ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ ἔκαναν δύο καὶ τρία ταξείδια τὸ χρόνο στὴ Μαύρῃ θάλασσα, ποῦ ἴλιγοι τὴν ἔχουν περάσει καὶ πολλοὶ τὴν ἔχουν φοβηθῆ. Ἦτο εὐτυχημένος στὸ σπῆτί του ὁ καπετὰν Κυριάκος καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἦσαν ὅμως καὶ δυστυχημένα χρόνια, ποῦ τὸ ἕνα κατόπιν ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὰ τρία καράβια τὰ κατάπιε ἡ θάλασσα καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ δεκαπέντε πᾶλληκάρια, ναύταις ἀπ' αὐτοὺς ποῦ δὲν ἐχαμπάριζαν τὰ κύματα καὶ ὅταν τοὺς ἐβλεπεν ἐμοῦδιζε κ' ἡ θάλασσα. Μόλις ἐσιώθησαν ἀπὸ τὸ κροαβοτσάκισμα τοῦ τελευταίου καραβιοῦ ὁ καπετὰν Κυριάκος καὶ ὁ Γιαννῖος μὲ πέντ' -εἴς ἄλλους.

Δυστυχῆς πλέον, πτωχὸς ὁ καπετὰν Κυριάκος ἔκνάρχιζε τὴν πρώτη του δουλειὰ μὲ μὴν βάρκα, ποῦ τοῦ ἔχεν ἀπομείνει ἀπὸ τὰ τόσα κροαβοτσάκισματ. Ἀρχισε τὸ ψάρεμα, ἔπαιρνε κ' ἐπήγαιναν ἐπιβάτας εἰς τ' ἀτμόπλοια

ὅταν διάβαιναν ἀπὸ τὴν Ὑδρα καὶ ἔκανε καὶ ἄλλαις μικραῖς δουλιτσαῖς, ὡς ποῦ ἔβγαζε τὸ ψωμί τοῦ σπητιοῦ του. Ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκά του ἀπὸ ταις πίκραις ταις πολλαῖς ἀπέθανε μετὰ δύο τρία χρόνια. Κι' ὁ καπετὰν Κυριάκος ἄρχισε νὰ γερνᾷ πιά ἀπὸ τὰ δυστυχήματα. Εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά του κ' ἦρθε κ' ἐποχὴ ποῦ δὲν ἔμπορουσε πιά νὰ τραβήξῃ κουπί. Ἐκλαιε γὰρ αὐτό. Αὐτὸ τὸ δελφίνι εἶχε κουρασθῆ νὰ δουλεύῃ τὴ θάλασσα τὴ φαρμακωμένη. Τὰ γηρατεῖα τὸν ἐρριζαν σιγὰ σιγὰ στὸ στρώμα, καὶ ὁ μικρὸς Γιαννῖος ἄρχισε νὰ δουλεύῃ αὐτὸς τὴ βάρκα γιὰ νὰ θρέψῃ τὸν πατέρα του. Ἐψάρευε μὲ ταις πετονιῖς καὶ κάποτε κάποτε ἔβγαζε καὶ κανένα ἐπιβάτη ἀπὸ τὸ βαπόρι· τὸν κατέτρεχαν οἱ ἄλλοι βαρκαρίδες, καὶ αὐτὸς ὡς μικρὸς ἐξάρωνε, ρίχνων καμμιὰ φορὰ στὸν οὐρανὸ τὰ μάτια του, πᾶν νὰ περιμένε ἀπ' τὸ Θεὸ βοήθεια. Ὁλίγα χρήματα τοῦ ἔφθαναν γιὰ τὸν πατέρα του κ' αὐτόν, ἀλλ' ἦλθεν ἐποχὴ ποῦ κ' αὐτὰ δὲν τὰ εἶχε. Βαρυχειμωνιὰ ἐμπόδιζε τὰ βαπόρια νὰ πιάνουν στὸ λιμάνι τῆς Ὑδρας, οἱ ἐπιβάται ἐμετροῦντο στὰ δάκτυλα καὶ τὸ ψάρι δὲν ἔπιανε τὸ δόλωμα τῆς πετονιῆς τοῦ Γιαννιοῦ. Ἀπληπισμένον δὲν τὸν ἔχωρει τὸ σπῆτί των. Ἐβλεπε στὸ κρεβάτι ἄρρωστο τὸν πατέρα του καὶ ἔκλαιε, ἐρραγιζέτο ἡ καρδιά του καὶ ἐβοῦρκωναν τὰ μάτια του κ' ἀναστίναζε συλλογιζόμενος πῶς δὲν εἶχεν καὶ αὐτὸ τὸ ψωμί γιὰ τὸν πατέρα του, ναί, γιὰ τὸν πατέρα του — γιὰτὶ αὐτόν δὲν τὸν ἐμελε καὶ δέκα μέρκις νὰ μείνῃ νηστικός.

II

Ἦτον ἡ 24 δεκεμβρίου, παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει καὶ ὄλοι ἐγύριζαν στὰ σπήτια των γαρρούμενοι γιὰ νὰ γιορτάσωσι τὴν ἀγρικὴν πασχαλιάν.

Μόνος ὁ Γιαννιὸς σκεπτικὸς ἐγύριζε στὴν ἀκροθαλασσιά, συλλογιζόμενος τὴ θέσι του.

— Τί νὰ κάνω; ἔλεγε. Μοῦ ἐρχεται νὰ πέσω νὰ πνιγῶ. Καλὰ, ἔπειτα τί θὰ γείνη ὁ πατέρας μου πιασμένος ἐκεῖ στὸ κρεβάτι; Νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνη; Ὅχι! δεκαπέντε χρόνων παλλικάρει... — Ἐχεῖ ὁ Θεός! εἶπε, κυττάζας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐμπῆκε στὴ βάρκα του, ὅπου ἐξηπλώθη.

Ἐκεῖ ἔξαπλωμένος ἐθυμήθηκε πάλι ταῖς περασμένας εὐτυχίας, τὰ τρία καράβια τοῦ πατέρα του, ταῖς τόσας καὶ τόσας περιποιήσεις ποῦ τοῦ ἔκαναν τόσοι ναῦται, ὡς υἱὸν τοῦ καπετάνιου... καὶ τώρα βαρκάρης μὲ χῶρις λεπτὸ στὴ τσέπη του.

Βορριᾶς δυνατὸς ἐσφύριζε. Κανεὶς βαρκάρης δὲν τολμοῦσε νὰ ἔβγη ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Ὁλίγο διάστημα μακρὰν ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ Γιαννιῶ ἄλλη βάρκα ποῦ τὴ λέγανε «Ἡ Εὐαγγελίστρια» εἶχε ἀράξει. Μέσα σ' αὐτὴ τρεῖς βαρκάρηδες ἐπαίζαν τὰ χαρτιά. Τὸ παιγνίδι τοὺς ἐκόπη ἔξαφνα ἀπὸ ἓνα κλοφορεμένο νεῖο, ποῦ τρεχάτος ἐφθασε στὴν ἀκροθαλασσιά.

— Αἱ παιδιά, ἀπὸ τὴ βάρκα, τοὺς λέγει, ποῖς μὲ πάει ἀπὸ σᾶς εἰς τὸν Πειραιᾶ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶμαι τὸ πρῶτ' ἐκεῖ. Πειθαίνει ὁ πατέρας μου καὶ πρέπει νὰ τὸν προσφάσω ζωντανόν. Δέκα τάλληρα σᾶς δίνω γιὰ ναῦλο.

— Ἀ! χούχα, μὲ τέτοιο καιρὸ, εἶπε ὁ βαρκάρης τῆς «Εὐαγγελίστριας», δὲν πάει κανεὶς γιὰ νὰ πνιγῇ. Καὶ δεῦτερο τέτοιο μέρα ποῦ ζημερώνει αὐριὸ τοῦ Χριστοῦ ἄς λείπη τέτοιο ταξεῖδι.

— Θὰ μοῦ κάνετε τὴν μεγαλειότερη χάρι παλλικάρια. Πειθαίνει ὁ πατέρας μου καὶ πρέπει νὰ τὸν προσφάσω... Δίνω δεκαπέντε τάλληρα. Κανέτ' ἐμοῦ το γιὰ εὐσπλαγγνία.

— Δὲν γίνεται τὸ χατήρι σου, εἶπαν μαζὴ καὶ οἱ τρεῖς βαρκάρηδες. Κύττα νάβρης κανένα ἄλλον ποῦ ἔχει ἀποφασισμένη τὴ ζωὴ του.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ παιγνίδι των.

Ὁ Γιαννιὸς ἀπὸ τὴ βάρκα του ἄκουσε ὅλη αὐτὴ τὴν ὁμιλίαν καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη καὶ ἔγυρισε κ' εἶδε μιὰ φορὰ ἀκόμη καὶ τὴ βουρκομένη ἀπ' τὸν ἀέρα θάλασσα σηκώθηκε. — Ἐγὼ θὰ τὸν πάω, εἶπε — καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὴ βάρκα του στὴ στεριά. Τρέχει, σταματᾷ τὸν κλοφορεμένον ἐκεῖνον νεῖο, ὅστις ἐφευγε ἀπηλπισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους βαρκάρηδες καὶ τῷ λέγει:

— Ἐ! ἀφεντικὸ, ἐγὼ σὲ πηγαινῶ στὸν Πειραιᾶ. Ἐχω κ' ἐγὼ ἐτοιμοθάνατο πατέρα καὶ ξέρω τὸν πόνο τοῦ καλοῦ παιδιοῦ. Ἐγὼ σὲ πάω.

— Τί λές; μὲ πᾶς ἐσύ παλλικάρικι μου. Ἐμπρὸς λοιπόν. Νὰ εἶσαι ἐτοιμὸς σὲ μιὰ ὥρα νὰ ξεκινήσωμε.

— Ναι! ἐτοιμὸς. Σὲ μιὰ ὥρα ἔχει δὲν ἔχει ἀέρα θὰ ξεκινήσωμε. Γεῖά σου, καλὴν ἀντάμωσιν.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἐπιβάτης ἐπήγαινε στὸ σπῆτι του νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ τὸ ταξεῖδι, ὁ Γιαννιὸς τρεχάτος ἐφθασε στὸν πατέρα του.

— Αἱ, πατέρα, τῷ εἶπε, δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀπελπίζεται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὁ Θεὸς βλέπει ἀπ' ἐκεῖ ἀπάνω καὶ τοὺς πτωχοὺς. Νὰ τώρα, ἦρθε ἓνας ἐπιβάτης γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Θὰ τὸν πάω ἀπόψε. Εἶνε ἀνάγκη μοῦ εἶπε, πειθαίνει ὁ πατέρας του. Καὶ γιὰ ναῦλο δέκα τάλληρα πατέρα, καὶ δέκα τάλληρα. Ἐσωθῆκαμεν ἀπὸ τὴν πείνα.

— Μὰ παιδί μου, ποῦ θὰ πᾶς μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ. Ἄκούω τὸν ἀέρα ἔξω καὶ βουίζει δυνατὰ. Δὲν ἀκούς τὸ παράθυρο πῶς τρίζει; Θὰ βρακωνισθῆς!

— Ὅχι πατέρα, μὴ σὲ μέλει. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ. Μόνον δός μου τὴν εὐχή σου... καὶ σκύψας ὁ Γιαννιὸς ἐρίλησε τὸ χέρι τοῦ γέρου πατέρα του.

Ὁ καπετάν Κυριακὸς τὸν ἐρίλησε μὲ τὰ κλάμματ' εἰς τὸ πρόσωπον.

— Μὲ τὴν εὐχή μου παιδί μου, πήγαινε στὸ καλὸ.

Ὁ Γιαννιὸς ἐγύρισε γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸν ἐφώναξε πάλι ὁ πατέρας του.

— Νὰ σὲ φιλήσω μιὰ φορὰ ἀκόμα παιδί μου... «καὶ τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια σὰν νὰ καταλάβαινε πῶς δὲν θὰ τὸν ἔξανάβλεπε.

Τὸν ἐρίλησε καὶ ὁ Γιαννιὸς μὲ βουρκομένα μάτια, τοῦ ἐφίλησε καὶ πάλι τὸ χέρι, ἐπῆρε ἐπάνω του τὴν χονδρὴ πατατοῦκα κ' ἔφυγε.

Ἄν τὸν ἔβλεπε κανεὶς τὸν Γιαννιὸν τὴν ὥρα ποῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸ σπῆτι του στὴν ἀκροθαλασσιά θὰ ἐνόμιζεν ὅτι κανένα μεγάλο ξαφνικὸ θὰ τοῦ ἔτυχε. Τόσον ἦτο μελαγχολικὸς καὶ τὰ μάτια του γεμάτα ἀπὸ δάκρυα. Ἐκλαίει σὰν μικρὸ παιδί. Ἐνα — ἄχ πατέρα — ἐβγήκε τὴν ὥρα κείνη ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια τοῦ Γιαννιῶ καὶ τὸ ἐπῆρε ὁ ἀέρας... Ἄλλος κανεὶς δὲν τ' ἄκουσε. Ὅταν πονῆ κανεὶς, στὴν ἐρημιὰ κυττάει κατὰμονος νὰ βρῇ παρηγοριά, νὰ κλάψῃ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανένα ξένο μάτι.

Πρὶν φθάσει ἀκόμα ὁ Γιαννιὸς στὴ βάρκα του ὁ ἐπιβάτης τὸν περιμένε.

— Καλῶς τον, γεῖά σου παλλικάρικι μου, τῷ εἶπεν.

— Ἄν ἄργησα λίγο ἀφεντικὸ, νὰ μὲ συμπαθῆς, τοῦ εἶπεν ὁ μικρὸς βαρκάρης, γιατί εἶχα κ' ἐγὼ δουλειά.

Ὁ Γιαννιὸς μὲ μιᾶς πετάχθηκε στὴ βάρκα του, ἐτοίμασε τὰ κουπιὰ του, ἐκκύταξε τὸ πανί καὶ:

— Ἐμπρὸς, εἶπεν, εἰς τὸν ἐπιβάτην, ἔμπα μέσα καὶ κάνε τὸ σταυρὸ σου.

Ὁ ἐπιβάτης ἐμπῆκε καὶ κάθησε.

— Ὁ Θεὸς βοηθός, σταυροκοπηθεὶς εἶπεν ὁ Γιαννιὸς καὶ ἀμόλυσε τὸ σχοινὶ ποῦ κρατοῦσε δεμένη στὴν πέτρα τὴ βάρκα.

Ἦτο ἐννιά ἡ ὥρα.

111

Ὁ ἀέρας ποῦ φυσοῦσε δυνατὰ ὅλη τὴ νύκτα ἔξω στὸ πέλαγος δὲν ἦτο ἐναντίος στὸ Γιαννιὸ. Τὸν βοηθοῦσε νὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα προτῆτερα στὸν Πειραιᾶ. Καὶ γι' αὐτὸ εὐλογοῦσε τὸν Θεὸ καὶ τὸν πατέρα του ποῦ τοῦ ἔδωκε τὴν εὐχή του.

Πρῶτ', πρῶτ' λοιπόν, τὴν ὥρα ποῦ ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Πειραιῶς ἐμάζευαν τοὺς χριστιανοὺς στὴ λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων, ἡ βάρκα τοῦ Γιαννιῶ ἐπιανε στὴ προκυμαία τοῦ Τσελέπη. Ὁ ἐπιβάτης ἐβγήκε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ τόσο γλίγωρο ταξεῖδι καὶ ἀφοῦ ἐμέτρησε στὸ Γιαννιὸ τὸν ναῦλο, τὰ δέκα τάλληρα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν προσμένῃ καμμιά ὥρα, γιατί ἔχει κάτι νὰ τοῦ δώσῃ γιὰ τὴν Ἰῶρα, ἔφυγε γιὰ τὸ σπῆτι του.

Ὁ Γιαννιὸς ἀφοῦ ἐκάθησε καὶ πᾶστρεψε τὴν βάρκα του καλὰ, ἐπῆγε καὶ ἀναψε ἓνα κερί στὸν αἰ-Σπυριδῶνα. Ἐπειτα ἐγύρισε στὴ βάρκα του καὶ σὰν νὰ καταλάβαινε τὸν ἑαυτὸ του κουρασμένο ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῆς νύκτας ἔπασε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν εἶχε περάσει μιᾶς ὥρα ποῦ εἶχε κλείσει τὰ μάτια του καὶ νὰ σου ἀγριεμένος σηκώνεται ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἀρχίζει ἀμέσως φτιάνει τὴν βάρκα του, βάζει τὰ κουπιὰ στους παρμῶνους, ξεδιπλώνει τὸ πανί, κάνει τὸ σταυρὸ του, ἀμολαίει τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὴν προκυμαία καὶ ξε-

κινεῖ. Ποῦ πήγαινε ἔτσι γλίγωρα; τόσο τρομαγμέναι... Στὸν πατέρα του... Ὅταν τὸν πήρε ὁ ὕπνος μαῦρο δνεῖρο εἶδε. Εἶδε ὅτι ὁ πατέρας του ξεψυχοῦσε καὶ τὸν ἐφώναζε «Γιαννιὸ» — «Γιαννιὸ». Μὲ τέτοια λαχτάρ' σηκώθηκε ἔξαφνα κ' ἀπεφάσισε χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸν ἐπιβάτην, νὰ γυρίσῃ στὴν Ἰῶρα, ὅσο ἤμποροῦσε γλιγορώτερα. Ἐνόμιζεν ὅτι κάτι κακὸ τοῦ τύχαινε τὴν ὥρα αὐτή.

Ἐβγήκε ἀπ' τὸ λιμάνι στὸ φτερό. Τὰ χέρια του ἐνόμιζες ὅτι, πέταγαν φωτιὰς ἀπὸ τὰ κουπιὰ. Ὅση δύναμι εἶχε τὴν ἔβαζε γιὰ νὰ τρέξῃ πρὸ γλίγωρα ἡ βάρκα. Ἀεράκι μικρὸ ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ ὁ Γιαννιὸς παρεκάλει τὸν Θεὸν σταυροκοπούμενος νὰ φυσήσῃ δυνατώτερα. Σὲ κάμποση ἀπόστασι τὸν εἶχε πλάγῃ τὸν καιρὸ ἔπειτα νὰ σιγὰ σιγὰ, τοῦ ἦλθε ὁ ἀέρας πρῶτος. Δρόμο ἔπερνε, καὶ δρόμο ἄφινε. Πίσω στὸ τιμόνι ἀκουμπισμένος ὁ Γιαννιὸς χίλια δυὸ ἐσυλλογίζετο: «Μήπως πέθανε» ἔλεγε, «μὴ ξεψυχάει;» — Ἄχ! τί ἔκανα δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω τὸ ταξεῖδι.» Κι' ὅλο κύταγε γιὰ ν' ἀντικρύσῃ τὴν Ἰῶρα. Μετὰ κάμποσας ὥρας: τὴν ἐπλησίασε:

— Ἄχ! εἶπεν, ἐφθασα.

Ἐστρίψε τὸ τιμόνι τῆς βάρκας του καὶ ἔμπαινε στὸ λιμάνι. Ὁρθιὸς μπροστὰ στὴ βάρκα ἐκύταγε καλὰ, καλὰ καὶ δὴ ἂν ἦναι κανένας γνωρῆμος του στὸν μόλο καὶ τὸν περιμένε γιὰ νὰ τοῦ πῇ κακὰ μαντάτα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο.

Σιγὰ, σιγὰ, ἐζύγωσ' ὁ Γιαννιὸς τὴ βάρκα του στὸν μόλο. Ἐβγήκε ἔξω καὶ τὴν ἔδεσε.

Ἐπῆρε τὴ πατατοῦκα του στὸν ὄμο καὶ λαχανικιμέ-

νος ἔτρεχε στὸ σπῆτι του. Ἐγύρισε τὸν ἓνα δρόμο, ἔστριψε στὸν ἄλλο καὶ ἔμπῆκε μὲς στὸ δρόμο ποῦ ἦτο τὸ σπῆτι του. Κανένα δὲν εἶχε ἔδῃ στοὺς δρόμους ποῦ πέρασε. Μόλις ἔστριψε στὸν τρίτο δρόμο καὶ ἔστάθηκε ξαφνισμένος. Εἶδε στὴν αὐλόπορα τοῦ σπιτιοῦ του τρεῖς τέσσαρας γυναῖκες μὲ κατὰμικυρα τσιμπέρι. Ἐστάθηκε ἐκεῖ στὴ γωνία σὰν νὰ ἐμαρμάρωσε, καὶ ἐσκέπτετο...

— Τί τρέχει, ἔλεγε, ἄλλη φορὰ γυναῖκες δὲν ἐστέκοντο στὴ πόρτα μας...

Δὲν εἶχε πῆ ἀκόμη τὰ λόγια αὐτά, κ' ἀπ' ὀπίσω του ὁ γέρω Θανάσης, ἓνας ἀπ' τοὺς πιστότερους φίλους τοῦ πατέρα του, τὸν ἐφώναξε:

— Γιαννιὸ, Γιαννιὸ, στάσου νὰ σοῦ πῶ...

Ὁ Γιαννιὸς ἐγύρισε, ἐζύγωσε στὸν γέρω Θανάση, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο καταλυπημένος καὶ τρομαγμένος καὶ τὸν ῥώτησε.

— Μὴ πέθανε ὁ πατέρας μου;

— Ναι παιδί μου... Τί νὰ κάνης τώρα. Ἰπομονή...

— Ἄχ! ὁ κακομοῖρης τί ἔπαθα, εἶπε, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ... νὰ κλαίῃ.

— Ἐπέθανε παιδί μου, μὲ τ' ὄνομά σου στὸ στόμα του.

— Ἄχ! καλὰ εἶδα γ' ὃ τὸ δνεῖρο.

Καὶ κρατούμενος ὁ μικρὸς Γιαννιὸς ἀπὸ τὸν γέρω Θανάση ἐπῆγε στὸ σπῆτι διὰ νὰ φιλήσῃ νεκρὸ τὸν πατέρα του αὐτὸς, ἐνῶ ὁ ἐπιβάτης ποῦ τὸν πῆγε ὁ Γιαννιὸς στὸν Πειραιᾶ ἐφίλησε ζωντανὸν τὸν ἰδικόν του πατέρα!

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ.

Τί παιδί δειλό!

Ποῖος δὲν ξεύρει τὸν Κωστάκη, ἓνα εὐμορφο παιδάκι, ποῦ φοβεῖται παρὰ ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι του νὰ ἐβγῃ, ὅταν γύρω σκοτινιάζει, καὶ τὸ βλέπει φοβισμένο εἰς τὰ τέσσαρα νὰ φεύγῃ σὰν ἀρχίσῃ νὰ βραδυάξῃ

Σὰν βραδυάξῃ.

Χά! χά! χά! ὦ! ὦ! ὦ!

Τί παιδί δειλό!

τί δειλό!

Ἄν περιπατῇ ἔστων κῆπο, καὶ λαγοῦ ἀκούσῃ κτύπο, σιγὰ νὰ ροκανίξῃ ραπανάκια ἢ χορτάρια, πυρετὸς εὐθύς τὸ πιάνει καὶ τὸ βάζει τὸ καυμένο τρομαγμένο ἔσ' τὰ ποδάκια καὶ ἔσ' τὸ σπῆτι μέσα φθάνει,

μέσα φθάνει.

Χά! χά! χά! ὦ! ὦ! ὦ!

Τί παιδί δειλό!

τί δειλό!

Ἄν σὲ βροχερὴ ἡμέρα, ἀντικρύσῃ στὸν ἀέρα τὸν γαλάζιο οὐρανὸ μας ἀστραπὴ σὲ δυὸ νὰ σχίξῃ, ἢ ἂν βορρᾶς φυσᾷ, ἢ ἂν κεραυνὸς βροντᾷ, ἢ ἂν βρέχῃ ἢ χιονίξῃ, σὲ βαρέλι μέσα πάει

μέσα πάει!

Χά! χά! χά! ὦ! ὦ! ὦ!

Τί παιδί δειλό!

τί δειλό!

Ἄπ' τὸν φόβον τὸ καυμένο, τρέμει πάντα φοβισμένο τὸ μικρούτσικο κ' ὠραῖο φοβιστάρικο παιδάκι, ποῦ καθένας τὸ λυπεῖται. Ἄλλὰ σεῖς μικροῦ μου φίλοι τὸν ἀνόητον Κωστάκη μὴ ποτὲ σας μιμηθῆτε ποῦ φοβεῖται.

Χά! χά! χά! ὦ! ὦ! ὦ!

Τί παιδί δειλό!

τί δειλό!

ΝΙ-ΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΛΑΚΩΝΙΚΟΣ

Νά εὑρεθῇ ἡ μικροτέρα καὶ καταλληλοτέρα δι' ἐκτίστην εἰκόνα φράσις

Τὰ χειρόγραφα εἰσι δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου διὰ νὰ λάβωσι πολλοὶ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.
Θὰ βραβευθῶσι τρία, ἐξ ὧν τὸ καλλίτερον θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τῶν εἰκόνων εἰς τὸ τεύχος τοῦ Αὐγούστου. Θὰ ἐπαινεθῶσι δὲ τὰ μετ' αὐτὰ καλλίτερα.
Εἰς τὸν ἀποστείλαντα τὸ βραβευθησόμενον θὰ δωρηθῇ ὁ Α'. τόμος τοῦ Περιδικοῦ ἐν στίλβοντες ἐρυθροῦ χάρτου μετὰ τοῦ Λευκώματος· εἰς τοὺς ἑτέρους δύο ὁ Α'. τόμος· εἰς δὲ τοὺς ἐπαινεθησομένους ἅντ' ἐν «Λευκώμα».
Πάντων τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

(Διάλογος)

Πρόσωπα ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ἔτων 10
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ἔτων 12

ΑΡΙΣΤ. Τί συλλογίζεσαι, καλέ μου Λεωνίδα; τί ἔχεις; ... μήπως ἔπεσαν ἐξω τὰ κράβια σου; ... Τὰ μαθήματά μας πλὴν ἐτελείωσαν, ἀπηντήσαμεν ὅπως ἔπρεπεν, ἐράνημεν τέλος καλοὶ εἰς ὅλους ὅσοι μᾶς ἤκουσαν· καὶ μένε, ἀρχίζω νὰ σὲ λυποῦμαι διὰ τὴν μεγάλην σου αὐτὴν συλλογὴν.

ΛΕΩΝ. Καὶ πρέπει νὰ με λυπῆσαι, Ἀριστοτέλη, ὅχι τόσο διὰ τὴν στενοχωρίαν μου καὶ τὴν συλλογὴν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν αἰτίαν ποῦ συλλογίζομαι σὺν γέροντι ἑκατὸν χρόνων.

ΑΡΙΣΤΟΤ. Καὶ σὺν τί νὰ ἦνε ἄρ' ἐκεῖνο ὅπου σὲ κάμνει νὰ συλλογίζεσαι ἔτσι; ... γιὰ πῆς μου το σὲ παρακαλῶ;

ΛΕΩΝ. Ἄ! εἶνε πολὺ μικρὸν, ἀλλὰ καὶ πολὺ σπουδαῖον· ἰδοὺ, σοὶ τὸ λέγω· ἀπὸ ὅσα ἐδίδαξα εἰς τὰς ἐπικρατήσεις τῶν μαθημάτων μου μὸλις δύο ἐβδομάδες ἐπέρασαν καὶ δὲν μοῦ ἔμεινε κουκουτῆ τ' ἐπὶ τὸ κεφάλι! Νὰ, αὐτὸ με κάμνει νὰ στενοχωροῦμαι, ν' ἀπελπίζομαι, νὰ φοβοῦμαι.

ΑΡΙΣΤΟΤ. (γελῶν). Καλὲ τί μοῦ λέγεις, Λεωνίδα; αὐτὸ εἶνε; ... Ἐναπίστό μου διὰ νὰ γελάσω πάλιν. ... Ἄχ, καὶ μένε! μ' ἂν ἔμεναν εἰς τὸ κεφάλι ὅλα ὅσα ἐδίδαξαμεν, ὁ πρῶτος ποῦ ἔπρεπε νὰ παραπονηθῆται θὰ ἦτο ὁ διδάσκαλός μας, ὁ ὅποιος ἔπρεπε νὰ εἶχε τὸ μεγαλύτερον κεφάλι!

ΛΕΩΝ. Τὸ εἶξευρα ὅτι δὲν δίδεις σημασίαν εἰς αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθης καὶ σὺ καμμίαν φρονίαν τί μαθαίνεις ἐς τὸ σχολεῖον ποῦ πηγαίνεις; ποῖον τὸ ὄφελός σου; ... Ἐγὼ κάθε βράδυ βλέπω τὸν πατέρα μου καὶ μετρᾷ τί ἐπώλησε, τί ἐκέρδιτε, τί ἐξώδευσε καὶ τέλος τί τῷ ἔμεινε διὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν· ὅταν τὸν ἠρώτησα καὶ ἐγὼ μίαν φρονίαν διὰ τί εἶναι συλλογισμένος καὶ πολλὰ ἄλλα, διὰ τὰ ὅποια με ἐρωτᾷς καὶ σὺ τώρα, μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι ἂν δὲν ἔκαμνον αὐτὴν τὴν σκέψιν τακτικὰ, θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ δυστυχής, οὗτε θὰ διέφερε μάλιστα διόλου ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, τὰ ὅποια ἐργάζονται καὶ τρώγουν, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα προόδου, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ποῦ εὑρίσκονται σήμερον καὶ πῶς θὰ βραδίουν αὔριον.

ΑΡΙΣΤΟΤ. Ναί, πολὺ ὀρθὰ ἐμίλεις διὰ τὴν πόλησιν, ἐξόδουσαι καὶ τὰ κέρδη τοῦ πατρὸς σου ὅταν γίνωμεν καὶ ἡμεῖς πατέρες, θὰ κάμνωμεν τοὺς ἰδίους λογαριασμούς· ἀλλὰ σὺ τώρα μήπως ἤθελες νὰ εἶχες τὸν νοῦν τοῦ Σω-

κράτους ἢ τοῦ Πλάτωνος, ἢ μήπως ἔπρεπε νὰ μεγαλῶνῃ, καὶ τὸ κεφάλι σου, ὅπως μεγαλῶνουν τὰ κέρδη τοῦ πατρὸς σου;

ΛΕΩΝ. Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μ' αὐτό; ὅτι δὲν πρέπει νὰ μιμούμεθα τοὺς καλλιτέρους ἀπὸ ἡμᾶς; ... διὰ τί νὰ μὴ ζηλεύω τὸν Σωκράτην ἢ τὸν Πλάτωνα; ἢ τέλος διὰ τί νὰ μὴ λαμβάνω παράδειγμα ἀπὸ τὸν πατέρα μου αὐτόν; ... Βέβαια, δὲν μεγαλῶνει τὸ κεφάλι, οὐδὲ χονδροκίνει ἀπὸ τὰ γράμματα, ἀλλὰ δυναμώνει· ψήνεται μέσα τὸ μυαλόν, πηρίζει με ὅσα μαθαίνωμεν καὶ διὰ τοῦτο, ὅσα θησαυρίζομεν νέα, ἀληθῆ καὶ ἠθικὰ πράγματα, τόσο φρονιμώτεροι γίνονται αἱ σκέψεις μας. Γνωρίζεις ὅτι τὸ πνεῦμα ὅπως καὶ τὸ σῶμα διὰ νὰ ἦναι ὑγιές ἔχει ἀνάγκη τροφῆς καλῆς· ὅ, τι καὶ ἂν διαβάζομεν εἶνε τροφὴ πνευματικὴ, ἢ ὅποια πρέπει βέβαια νὰ ἦνε καλὴ, διὰ νὰ ἔχη καλὰ καὶ ὠφέλιμα ἀποτελέσματα· ἂν ὅμως μετὰ τὸ διάβασμα δὲν μὲνῃ κανὲν κέρδος, τότε γάνωμεν ἀδίκως τὸν πολυτιμώτερον καιρὸν, τὸν ἀποτὸν ἠδυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν ὠφελιμώτερον.

ΑΡΙΣΤΟΤ. Σὺ, Λεωνίδα, με ἀπεστόμωσες με αὐτὰς τὰς φιλοσοφίας σου· πολὺ σὲ παρακαλῶ, δὲν μοὶ τὰ ἐξηγεῖς καθαρώτερα, γιὰτί δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς πηρίζει τὸ μυαλόν καὶ πῶς γίνονται αἱ σκέψεις φρονιμώτεροι.

ΛΕΩΝ. Θὰ σὲ κάμω νὰ τὸ ἐνοήσης ἀμέσως χωρὶς φιλοσοφίας· ὅπως τὰ ἀχλάδια, τὰ βερύκοκκα, τὰ ροδάκινα, τὰ μήλα καὶ ὅλα τὰ φρούτα εἶναι κατ' ἀρχὰς πράσινα, ξυνὰ καὶ ἄχρηστα, ἀργότερα δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ψήνονται με τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ὠριμάζουν, ἔτσι καὶ μετὰ κατ' ἀρχὰς εἴμεθα ἄχρηστοι, δὲν εἰμποροῦμεν οὔτε μίαν σκέψιν καλὴν νὰ κάμωμεν, ἀργότερα ὅμως ὅσο μεγαλῶνομεν, με τὰ γράμματα, με τὴν τακτικὴν μελέτην, φωτιζόμεθα καὶ διακρίνομεν τὴν ἀνοησίαν ἀπὸ τὴν φρονιμάδα, τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, γίνομεθα δηλαδὴ τελειότεροι ἄνθρωποι, με λογικὸν τελειότερον. Αὐτὰ, φίλε Ἀριστοτέλη, με κάμνουν νὰ συλλογίζομαι καὶ νὰ φοβοῦμαι μάλιστα μήπως με ἐρωτήσῃ τίποτε ὁ πατήρ μου, τί ἔμαθα δηλαδὴ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ δὲν εἶξευρα τί νὰ τῷ εἶπω.

ΑΡΙΣΤΟΤ. (μετὰ σοβαρότητος). Μὴ φοβεῖσαι, Λεωνίδα· ἀρκεῖ ὅτι ἐνοεῖς· τί πρέπει νὰ κάμῃς ἕνεκ καλοῦ μαθητῆς· ἀρκεῖ ὅτι πράττεις τὸ καθήκόν σου. Ζηλεύω τὴν θέσιν σου· ἐγὼ, Λεωνίδα, ποτε δὲν ἔκαμα αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ αὐτὰί μόναι αἱ σκέψεις δεικνύουν τί ἔμαθες εἰς τὸ σχολεῖον· ὁ πατήρ σου θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἂν μάθῃ ὅτι φοβεῖσαι μήπως δὲν ἐπραξῆς τὸ καθήκόν σου!

MIX. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ

Ε. ΣΤΑΝΔΕΥ «Η ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ»

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς μετ' ὀλίγον ἐκδοθησομένης λαμπρᾶς μεταφράσεως τοῦ κ. Γ. Ἀδρακτᾶ)

Πάντες ἐκοιμῶντο βαθείας· τὰ πυρὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσβέσθησαν, μόνη δὲ ἡ στάκτη ἀπέμεινε.

Ὁ Σελὴν ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ θάρρος καὶ δύναμιν· ἐν μιᾷ στιγμῇ οἱ δεσμοὶ τοῦ κρίκου ἐλύθησαν, ἡ κεφαλὴ του ἠλευθερώθη· ἦτον ἐλεύθερος! Ἐλεύθερος! Ὁχι ἀκόμη. Ἦγέρθη μετὰ προφυλάξεως καὶ δισταγμοῦ, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἐβάδισε μέχρι δένδρου τινός, ἤρ-

πασε ζεῦχος ἀκοντίων, ἐν τουφέκιον, μίαν πυριτιδοθήκην καὶ μίαν ρυσιγγιοθήκην, καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς αὐτῆς προφυλάξεως. Αἰὼν τῷ ἐράνη ὅτι παρῆλθεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μέχρις ὅτου ἠδυνήθη νὰ καλέσῃ ἑαυτὸν ἐλεύθερον. Ἐλλίσθηκιν ἀοράτως ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ὅσον δὲ προῦχῳρει τόσον ἢ ἐπιτυχία του κ' ἔξυνε. Τέλος, ἦτον ἐλεύθερος!

Ἀμέσως ἡ συναίσθησις τῆς ἀνακτηθείσης ἐλευθερίας τὸν μετέβαλε ῥόδος ἀναμεινόμενος μετὰ χάρος ἐξώγκου τὸ σπῆθος του· τὸ βῆμα του ἦτο μᾶλλον σταθερόν· πρᾶγμα τι τὸν ὤθει πρὸς τὰ ἐμπρός· εὐθὺς ἐλησημόνησε τὴν κόπωσιν του, ἤσθηντο δὲ ἀπόλυτον τὴν ἀνάγκην νὰ κινηθῇ. Ἐβάδιζε πάντοτε διὰ μέσου τοῦ δάσους, ἐν τῷ σκότει, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ σκότος τοῦτο οὐδέποτε θὰ διελύετο· δὲν ἐλυπέτο ὁμως διὰ τοῦτο· ὅσω περισσότερον διήρκει ἡ νύξ, τόσο περισσότερον θὰ ἐκοιμῶντο οἱ ἐχθροὶ του.

Ὅτε ἐξημέρωσεν, ὁ Σελίμ ἦτο πολὺ μακρὰν τοῦ στρατοπέδου τῶν Οὐκατοταίων. Κατ' ἀρχὰς τὸ λιυάφως τῆς ἡμέρας, ἐπιτρέπον αὐτῷ νὰ βαδίζῃ μᾶλλον ἐλευθέριως, προσέδιδεν εἰς τὸ δάτος ὄλον τὸ μυστηριώδες μεγαλεῖόν του, παντοῦ δ' ἐβασιλευεν εὐχάριστος δρόσος· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἥλιος ἐρώτισε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, εἶτα δ' ἔρριψε τὰ χρυσαῖα του βέλη μέχρι τοῦ βάθους τῶν δρυμῶν.

Πρὸς τὴν μεσημβρίαν, ὁ Σελίμ βαδίζων πάντοτε ὑπὸ τὸ δάτος, ἐφθάσε πλησίον ἡρέμου τινὸς λίμνης. Ὡς χρυσὰὶ κύλικες, τὰ ἄνθη τῶν πρασίνων νυμφαίων, ἐγλόαζον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐνῷ τὰ πλατέα τῶν φύλλα ἐπέπλεον μετὰ ραθυμίας καὶ ἡρεμίας. Οἷαν τέρψιν παρεῖχε τὸ ὕδωρ τοῦτο! Πόσον δροσερὸς καὶ ἡρεμὸς ἦτο ὁ τόπος! Οἷα σιγῇ βαλεῖα ἐβασίλευεν τῷ δάτει. κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεσημβρίας! Ἡ ψυχὴ του φυγάδος κατεπραύνθη μεγάλως. Εἰς ἀπόστασιν τινα παρετήρησε γιγαντώδη βροχάβην ρέουσαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ μεγάλην ὀπὴν παρατηρήσας δὲ μετὰ περιεργείας εἶδεν ὅτι τὸ δένδρον ἦτο κοίλον, τὸ δ' ἐσωτερικόν του ἐσχματίζεν ἀληθὲς δωματίον. Ἀροῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ κοιλότης αὕτη δὲν ἦτο φωλεὰ ζώου τινός, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἵνα κοιμηθῇ. Εἶχε διαφύγει τοὺς ἐχθροὺς του· ἦτον ἐλεύθερος!

Ὅτε ἐξυπνήσεν, ἦτο νύξ· δυνατὸν νὰ ἐκοιμήθη ὅκτω ἢ δέκα ὥρας, ἀλλ' οὐδὲν μέτρον εἶχεν ἵνα ἐξακριώτῃ τοῦτο.

Πόσον καιρὸν εἶχε νὰ κοιμηθῇ τόσο ἡσύχως καὶ τόσο βαθέως! Ὅτε ἡ μνήμη τῷ ἐπανῆλθεν, ἡ καρδία του ἐπληρώθη χάρος καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις τὸν ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐχθρῶν του. Ἦτο ἀληθὲς λοιπόν, δὲν ἔφερε πλέον περὶ τὸν τράχηλον τὸν ἄτιμον κρίκον, ὅστις ἐπλήγυε τὴν σάρκα του καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ διέρχεται μακρὰς νύκτας ἄπνοος! δὲν θὰ ἶδῃ λοιπὸν πλέον τὸν ἀνόσιον Τιρούμ, οὐτινος καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη τῷ προῦξινει φρίκην! Δὲν θ' ἀκούῃ πλέον τὰς ἀπειρεῖς βλασφημίας του· δὲν θὰ φοβῆται πλέον τὴν ἀποτρόπαιον μάστιγα, ἣν τὸ τέρας ἐκράτει πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας! Ἐν τῇ ὀρμῇ μάλιστα τῆς χαρᾶς του, ὁ φυγάς εὗρισκε θέλητρα εἰς τὸ βαθύ σκότος. «Ἐμπρός, υἱὸ τοῦ Ἀμίρ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, τινάζου· ἡ μητέρα σου σὲ καρτερεῖ· οἱ φίλοι σου ἅπ' τῇ Ζανζιβάρῃ ἔχουν πεποίθησι εἰς ἐσένα. Θάρρος, καρδία μου! τίποτε πλέον δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς!»

Ἠγέρθη καὶ προσεπάθησε νὰ ἶδῃ πρὸς τὰ ἐκτός· Ζῶον ἦτο ἐκεῖνο, ὅπερ εἶδε τότε· ἡ μήπως ἡ δυσδιακρίτος αὕτη μορφή, ἥτις ἐπλανᾶτο ἐν τῷ σκότει, ἦτο πλάσμα τῆς φαντασίας του; Βηκτισμοὶ! τί λαθαῖοι καὶ ταπεινοὶ βηκτισμοὶ! ἄνθρωπος δὲν θὰ ἐβάδιζεν οὕτω τετραποδιστί. «Τί νᾶναι!» ἠρώτησεν αἰφνης ἑαυτόν μετ' ἰσχυροῦ καρδιεκαύτου.

Παράδοξος, φοβερός, καγγασιμὸς ἔκαμε τὸ δάτος ν' ἀνα-

τηγήσῃ, καγγασιμὸς πωοπτικὸς καὶ ἄγριος. Ὁ Σελίμ ἔφριξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τόσο ἐροδίθη, τόσο ὁ καγγασιμὸς ἦτο φρικώδης, ἱκανὸς νὰ θορυβήσῃ πάντα ἐπισκέπτῃν τοῦ δάτους. Ὁ Σελίμ ἐσκέρθη ποῖον ζῶον δύνανται νὰ ἐκβάλῃ παρομοίαν φωνήν;

«Ἄ, τώρα θυμοῦμαι, εἶπεν αἰφνης καθ' ἑαυτόν· ὁ Μότ-τος μοῦ εἶπε γι' αὐτό. Εἶναι ὕκινα· τὸ πεινασμένο ζῶον θὰ ἐμυρίσθηκε κανένα κυνῆγι. Ὅχι ἀκόμα καλὴ μου, δὲν εἶμαι ἀκόμη γιὰ σένα. Ὁ Σελίμ δὲν φοβᾶται τὰ δόντια σου. Θὰ ἐπανίδη τὴν Ζανζιβάρην, καὶ ὅλαις ἡ ὕκινες τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ τον ἐμποδίσουν. Θεέ μου!» ἔκραξε τότε. Ἐς τὸν φρικώδη καγγασιμὸν τῆς ὕκινος, βρυχηθὸς τις ἀπάντησε. Τόσον ἦτο ἰσχυρὸς καὶ τόσο πλησίον ἤκούσθη, ὥστε ὁ Σελίμ ἐκωφάνθη.

«Εἶναι λιοντάρι», ἐσκέφθη, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτόν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως. Πολλάκις εἶχε φλεχθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἶδῃ λέοντα καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν του· νῦν ἡ εὐχὴ του ἐπληροῦτο ὑπὲρ τὸ δέον. «Μεῖνε, ὅπου εἴσαι, ὅσω νὰ φέξῃ, εἶπεν ὁ Σελίμ· καὶ τότε, καλέ μου εἴλε, θὰ μπορέσω νὰ σε ἶδω· γιὰ τὴν ὥρα κα' ἐγὼ μένω ἐδῶ ὅπου εἶμαι.»

Ἐν τούτοις αἱ φωναὶ ἐπληθύνοντο. Ὁ Σελίμ μόνον περὶ καλῆς τοῦ τουφεκίου τοῦ χρήσεως ἐσκέπτετο· ἐξ ἄλλου, ἦτο ἐν καλῇ θέσει· ἡ ὀπὴ τοῦ κοίλου δένδρου ἦτο πολὺ στενὴ ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ λέων.

«Φάξε, φάξε!» εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Σελίμ, ἀκούων αὐτὸν πλησιάζοντα. «Ἄν θέλεις νὰ ρῆς ἀπόψε, καλὰ θὰ κάμῃς νὰ κληγῆσθῃς αὐτὴν τὴν ὕκινα, ποῦ ἔχει τόσο φοβερὴ φωνή.»

Ἐν τούτοις ὁ λέων ρθάσας παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ἐπήγαγε καὶ ἤρχετο περιφροντις, νέος δὲ βρυχηθὸς ἐδήλωσεν ὅτι ὁ λέων κατ' ἐξῆς. Ὁ Σελίμ ἤρπασε τὸ τουφεκίον του καὶ τὸ ἐσπρινξε εἰς τὰς χεῖρας του. Μετὰ μακρὰν καίψιν, ὁ λέων ἤρχετο νὰ πηδᾷ μέχρι τῆς ὀπῆς, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθῃ ὁ Σελίμ καὶ ἐκρεμάσθη ἐκείθεν διὰ τῶν ὀνύχων του. Καίτοι ἐντρομος ὁ Σελίμ, δὲν ἀπώλεσε μ' ὄλα ταῦτα τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος του· ἐστήριξε τὴν κἀνήνην τοῦ τουφεκίου του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ λέωνος καὶ ἐπυροβόλησεν. Ὁ λέων φονευθεὶς ἐκυλίσθη παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ὁ δὲ Σελίμ, εὗρισκων ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ καταλείψῃ τὴν κρήνην του, ἀπεράσισε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ μέχρι τῆς πρώτας. Ἀροῦ ἐπὶ μακρὸν ἔβασε τὸ οὖς εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ἐσύρθη πρὸς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου του καὶ ὑπῆρξεν ἀρκετὰ εὐτυχῆ· ὥστε νὰ κοιμηθῇ ἐκ νέου.

Ὅτε ἐξυπνήσεν, δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ παρθέρον του. Ὁ λέων ἦτο ἐξηπλωμένος μακρὸς παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου. «Ἐσὺ τὸ θέλησες, εἶπεν ἐσὺ δὲν θέλησες νὰ μ' ἀκούσῃς· τόσο τὸ χειρότερόν γιὰ σένα.» Κατὰ φυσικώτατον δὲ τῶν ἰδεῶν συνειρμόν, ἡ θέα τοῦ λέοντος ἐπανάφερε τὴν διάνειαν τοῦ Σελίμ πρὸς τὸν Τιρούμ. «Ἄγ! ἐφ' ἑαυτὸν· ἄν εἶχα κα' ἐκεῖνον ἐδῶ ἔς τὴν μοῦστα ἅπ' τὸ τουφεκί μου!...»

«Τί ὠραῖον ζῶον, ἐσκέφθη θαυμαζών τὸ μεγαλοπρεπὲς ζῶον. Τὸ κακὸ εἶναι, ποῦ τὸ κρέας του δὲν εἶναι καθαρὸ γιὰ τοὺς πιστοὺς. Ἀρχίζω νὰ πεινώ πολὺ· δυστυχία ἔς τὸ πρῶτο ζῶον, ποῦ θὰ πείσῃ ἔς τὰ χεῖρά μου.»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΣΡΑΚΤΑΣ

ΠΙΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

(Ἰδε προηγούμενον τεῦχος)

«Ἰδοὺ ἐγὼ, φιλάττη μου! μήπως κρυώνεις; Μὰ τί ἔχεις; εἶσαι ὡρὰ καὶ φαίνεσαι λυπημένη.»

— Δὲν εἶναι τίποτε, πάτερ· δὲν κρυώνω... ἀλλὰ...αὐτάζει τὸν πτωγὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πᾶς με παρατηρεῖ. Αὐτὸς εἶναι ὡρὸς, αὐτὸς φαίνεται λυπημένος, καὶ τρέμει! ἐπεθύμουν νὰ τῷ δώσω ὀλίγα χρήματα ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα πιθανὸν νὰ μὴ ἦναι ἐπαίτης.»

Ὁ Πιέτρος παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον τῷ εἰδείκνυεν ἡ Μαρία· ἐκάνθητο εἰς μίαν ἄκραν, τὰ δὲ βλέμματά του ἐθερίζοντο διὰ τῆς μεγάλης θύρας εἰς τὸ ναυπηγεῖον, ὅπου συνωστίζοντο πλήθος ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξήρχοντο τῆς ἐργασίας των. Ἐφαίνετο γέρον, διότι τὸ γενεῖον του καθὼς καὶ ἡ κόμη του ἦσαν λευκά, τὸ δὲ σῶμα του καταπεποννημένον.

Ἐν συνόλω, εἶχε κακὴν μαρφήν, ὁ δὲ Πιέτρος ἰδὼν ὅτι ἡ Μαρία κακῶς ἐξετίμησε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἠτοιμάζετο νὰ τῇ εἴπῃ ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν, ὅτε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγκαταλείψας τὴν θέσιν του ἔρχεται πρὸς αὐτούς.

— Συγγνώμην, λέγει με φωνὴν βραχνῆν, εἴθε καὶ σεῖς ἐργάτης εἰς τὸν ναύσταθμον;

— Μάλιστα, εἶμαι ξυλουργός, ἐργάζομαι εἰς τὰς λέμβους, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Πιέτρος.

— Ἐν συνόλω, εἶχε κακὴν μαρφήν, ὁ δὲ Πιέτρος ἰδὼν ὅτι ἡ Μαρία κακῶς ἐξετίμησε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἠτοιμάζετο νὰ τῇ εἴπῃ ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν, ὅτε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγκαταλείψας τὴν θέσιν του ἔρχεται πρὸς αὐτούς.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Πιέτρος, ἐγὼ μὲν εἶμαι ἐργάτης εἰς τὸν ναύσταθμον. Μάλιστα, εἶμαι ξυλουργός, ἐργάζομαι εἰς τὰς λέμβους, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Πιέτρος.

— Ἐν συνόλω, εἶχε κακὴν μαρφήν, ὁ δὲ Πιέτρος ἰδὼν ὅτι ἡ Μαρία κακῶς ἐξετίμησε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἠτοιμάζετο νὰ τῇ εἴπῃ ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν, ὅτε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγκαταλείψας τὴν θέσιν του ἔρχεται πρὸς αὐτούς.

— Δύνασθε νὰ μοὶ δεῖξητε καμμίαν κατοικίαν;

— Μάλιστα, ἀκολουθήσατε αὐτὴν τὴν ὁδὸν πρὸς τ' ἀριστερά, θὰ προχωρήσητε εἰς τὴν ἄκραν· κατόπιν θὰ στρέψητε δεξιὰ καὶ θὰ ἀπαντήσητε μετ' ὀλίγον ἐν μικρῷ ξενοδοχείῳ «Ἡ χρυσὴ προχλία». Ἡ ξενοδόχος εἶναι πολὺ καλὴ γυνὴ καὶ θὰ συμφωνήσητε μετ' αὐτῆς.

— Μὲ γνωρίζεις, διότι τῇ φέρω ἐργασίαν τακτικά, λέγει ἡ Μαρία, εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτόν· εἶπέτε τῇ ὅτι ἐρχεσθε εἰς μέρους τῆς Μαρίας Βανταέλ, καὶ αὕτη θὰ σᾶς δώσῃ καὶ καλὴν τροφὴν καὶ κλίνην.

— «Μαρία Βανταέλ!» ἀνεφώνησεν ὁ ἄνθρωπος πλησιάζων καὶ παρατηρῶν τὴν κόρην πρῶτον καὶ κατόπιν τὸν Πιέτρον, ὁ ὁποῖος ἴστατο πλησίον αὐτῆς ἐκπληκτος δι' ὅ, τι πρὸ ὀλίγου εἶπεν αὕτη, ἀλλὰ...τότε εἶναι ὁ Πιέτρος

Βανταέλ; καὶ, τὸν ἀναγνωρίζω· δὲν τὸν ἐφανταζόμην ἐδῶ, τὸν ἐνόμιζον πολὺ μακρὰν. Σὺ Πέτρε, δὲν με γνωρίζεις; Ὡ! ὑπάρχουσι γνωριμίαι, τὰς ὁποίας δὲν θέλει τις νὰ ὁμολογήσῃ. Τοῦτο ὁμως δὲν μ' ἐμποδίζει, ἀπὸ τοῦ νὰ ἦμαι ἐξάδελφός σου. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν Ἰάκωβον Λεμάνε; Λοιπὸν, μ' ἐνθυμεῖσαι τώρα, ἢλλαξ ἔ; πολὺ ταχέως γηρασκουν εἰς τὴν Καυένην; Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἐπέστρεψα, ἀλλὰ κρυώνω ἐδῶ! πεινώ ἐπίσης καὶ δὲν ἔχω ἀρκετὰ χρήματα· πρέπει νὰ ἐργασθῶ... δύνασαι νὰ με εἰσαγάγῃς ἐκεῖ.»

Δὲν εἰξεύρω ἐπιθύρσειν ὁ Πιέτρος. Ἀπόψε εἶνε πολὺ ἀργά... πήγαγε τώρα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ εἶπε ἄν θέλῃς, ὅτι εἶσαι ἐξάδελφός μου· αἴριον εἶναι Κυριακὴ θὰ σὲ ἶδω.»

Ὁ Ἰάκωβος ἔκαμε δύο βήματα διαστάζων· κατόπιν ἐπιστρέφει, καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Πέτρου, τὸν ἐρωτᾷ με φωνῆν πνιγμένην. «Ἡ σύζυγός μου... γνωρίζεις;» Ὁ Πιέτρος τῷ ἀπάντησε διὰ νεύματος, ὅχι· δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ· ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀφῆκε τὴν χεῖρά του καὶ ἀπεμακρύνθη θλιβερῶς με τὴν κεφαλὴν κάτω.

— Ὡ! τὸν πτωγὸν! λέγει ἡ Μαρία λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Πέτρου διὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Κεραντρέχ. Πόσον φαίνεται δυστυχῆς! Καὶ εἶναι ἐξάδελφός σου; ποτὲ δὲν μοὶ ὁμίλησας περὶ αὐτοῦ! Ἡ σύζυγός του ἔχει ἀποθάνει; Ὁ Πιέτρος εἶπε νῆναι βεβαίως εἰς τὴν οἰκίαν μας νὰ τὸν παραγορήσωμεν. Πῶθεν λοιπὸν ἔρχεται;

— Μαρία, ἀπεκρίθη ὁ Πιέτρος με φωνὴν σοβαρὰν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε σταλῆ εἰς Καυένην, πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, διότι εἶχε κλέψει. Θὰ ἐπροτιμῶν νὰ μὴ με ἀνεγνωρίζῃς.

— Καὶ ἐγὼ ἡ ὁποία τῷ εἶπα τὸ ὄνομά μου! Εἶχον ἄδικον, πάτερ· ἀλλ' ἐφαίνετο τόσοον δυστυχῆς! τὸν εὐσπλαγχνίσθην! Ἰσως ἔχει διορθωθῆ· ζητεῖ ἐργασίαν, σημεῖον ὅτι θέλει νὰ ἦναι τίμιος. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσῃς πάτερ· εἶναι δίκαιον, διότι εἶναι ἐξάδελφός σου.»

Καὶ ἡ ἀθῶα Μαρία, καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ὠμίλει περὶ τοῦ πτωχοῦ ἐξάδελφου· ἤθελε νὰ μάθῃ ἐὰν ὁ Πιέτρος καὶ αὐτὸς εἶχον γνωρισθῇ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ἐὰν ἄλλοτε ἦσαν καλοὶ φίλοι· τί ἔκαμνεν ὁ Ἰάκωβος διὰ νὰ τὸν στείλουν εἰς τὴν Καυένην, καὶ πῶς ἔγινε κλέπτης; Ἐρωτήσεις πολὺ ἐνοχλητικαί, εἰς τὰς ὁποίας πολλάκις ὁ Πιέτρος δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἤθελε ν' ἀποκριθῇ. Τέλος ὁ Πιέτρος διὰ νὰ ἀπορύγῃ τὰς ἐρωτήσεις τῆς Μαρίας τῇ εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωματίον του διὰ νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς δυσχερέστου συναντήσεως τῆς ἡμέρας.

(Mme J. Colomb)

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

146 Αἵνιγμα
Νῆσος εἶμαι φιλάττῃ μου
ὅπως εἶμαι ἐὰν μείνω,
ἀλλ' ἐὰν μ' ἔκλυτονίσης
δηλητήριον θὰ γένω.
Ἐστὲν ὑπὸ «Ἀττικῆς Μελέσσης»

147 Αἵνιγμα
Τὸ πρῶτον εἶναι σύνδεσμος,
ἄρθρον τὸ δευτέρον μου,
νησί τὸ τρίτον, ὄνομα
ἀγλαὸν τὸ σύνολόν μου
Ἐστὲν ὑπὸ Ἄσματος τοῦ Ὀμήρου.

148 Αἵνιγμα
Τὰ δύο μου μέρη γάμμαται,
τὸ ἄλλο ἄντωνυμία,
τὸ σύνολόν μου ποταμός,
ὅτι με εὐρῆς μ' εὐκολία;
Ἐστὲν ὑπὸ Ἑρμ. I. Καννακάκη.

149 Λογόγραμμα
Ἄπου, ἄπου, ἄπου, ἄπου, ἄπου,
ἄπου, ἄπου, ἄπου!
Ἐστὲν ὑπὸ «Παραδεισίου πτηνοῦ».

150 Λογοπαίγιον
Τὸ πρῶτον μέρος μου πηδᾷ,
τὸ ἄλλο εἶναι λέγων
χωρὶς ἐμὲ δὲν δύναται
νὰ ταξειδεύσῃ πλοῖον.
Ἐστὲν ὑπὸ «Εὐδόμου ἄνθους»

Λύσεις ἀσκήσεων Ε' Τεύχους
111) Πρὸ-ἔδος=Ποδόδος.—142) Ἀν-θῆ
=Ἄνθη.— 143) Κόκινος-Κύθνος.— 144)
Κατὰ-Ν.= Κατάνη.— 145) Τὸ πέταλον
τοῦ ἵππου.

"Ελαβον τὸ γραμματάκι σου, τὸ ἴσπιδον δεξιᾶ, δεξιᾶ μοι γράφεις ἀγαπητῆ Αἰκατερίνη Ρετσινᾶ. Αἱ λύσεις σου ἦσαν ὅσαι ὀρθαί καὶ θὰ τὰς λάβω ὑπ' ὄψιν μὴ παύσης νὰ μοι γράφης.

"Ἡ ἐν Συβονῇ φίλη μου Ἑλένη Αἰγυπτιάδου μοι ἔστειλεν ἓνα ποιηματάκι πατριωτικόν, ἐνθουσιαστικὸν ταύτην. Ἐχει γραφῆ με ἀγνόν αἰσθημα καρδίας ἀγαπώσης τὴν πατρίδα τῆς. Σοὶ στέλλω πολλὰ συγχαρητήρια, καλὴ μου φίλη καὶ εὐχουαὶ ταχέως νὰ ἀναγνώσω τελευταίον ἔργον σου.

Με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν πρώτην πρὸς με ἐπιστολὴν σου, νῆς φίλε μου **Ι. Κ. Κοκκολιάδῃ** καὶ ὑπεραισθηθῆν μεγαλῶς, διότι εἶδον ὅτι καὶ εἰ νῆοι φίλοι μου, με ἠγάπησαν ἀμέσως ὅσον καὶ εἰ παλαιοὶ τὴν νέαν διεύθυνσίν σου ἔλαβον ὑπ' ὄψιν.

Τὸ γραμματάκι σου με τὴν σφραγίδα σου καὶ τὸ αἰνιγμα σου τὸ ἔλαβον φίλτατε **Φ. Ρουβιέντῃ**. Ἡ σφραγίς, μοὶ ἤρσεν, ὅχι ὁμοίως καὶ τὸ αἰνιγμα σου διότι ἔχει δημοσιευθῆ δις μέγροι τοῦδε ἐν τῷ Περιοδικῷ ὑπ' ἀριθ. 60 καὶ 111 στείλε ἄλλο καλλίτερον.

Με μεγάλῃν χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν σου, ἀγαπητέ μου **Ἀνδρέα Ἀργυροπούλε**· τῶρα ὅτε ἤρχισες, γράφε μοι τακτικὰ ἐὰν πραγματικῶς με ἀγαπᾷς, διὰ νὰ με κίνησῃ νὰ γράψω ὅταν λαυβάνω τὸ γραμματάκι σου.

Στείλε μοι ἀγαπητέ **Μικρὲ Διδάσκαλε** τὸ διηγηματάκι σου, καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἀναγνώσω εὐχαρίστως καὶ θὰ γράψω πολὺ ἂν ἦνε καλλίτερον ἀπὸ τὸν μῦθον, τὸν ὅποιον πρὸ καιροῦ μοὶ ἔστειλες· τὰ αἰνιγματά σου θὰ δημοσιευθῶσι με τὴν σειράν των.

"Ὅχι φίλτατε **Ἀπολλων** λύσεις τοῦ Μαρτίου δὲν ἔλαβον τὸ ψευδώνυμόν σου εἶναι καλὸν καὶ δύναται νὰ μοι γράψῃς τακτικῶς με αὐτὸ· σὶ φράσεις σου εἰς τὸν ἔκτον διχωνισμὸν μοὶ ἤρσαν πολὺ· τὰ αἰνιγματά σου θὰ δημοσιευθῶσι με τὴν σειράν των. Εἰς τὸν φίλον μου **Λευκὸν Ἀστὸν** νὰ ἐκφράσῃς πολλὰ προάποννα, διότι ποτὲ δὲν μοὶ ἔγραψεν ἕως τώρα!

Ντροπαλὴ ντροπαλὴ μοὶ ἔγραψε προχθὲς τὸ ποῦτον γραμματάκι τῆς ἡ νέας φίλης μου **Ἀσπασία Ζαφειροπούλου** με τὰς λύσεις ἑλκων τῶν αἰνιγματῶν τοῦ Δ', τεύχους. Τὸ ἀνέγνωσα με πολλὴν χαρὰν καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ παύσης νὰ μοι γράφῃς ἐὰν θέλῃς νὰ γράψω πάντοτε.

Φαντάζομαι πῶσον θὰ με ἀγαπᾷς, φίλτατη **Εὐτυχία Κ. Γαληνοῦ**, ἀπὸ μοὶ γράφεις νὰ σοὶ στείλω ἀμέσως τὸ «Λεύκιμα», τὸ ἴσπιδον ἐνεστὶ νὰ ἀναγνώσῃς 100 φορές κατὰ σειράν!! Ἐγὼ μέλλω ἔλαβον τὸ γραμματάκι σου σοὶ τὸ ἀπέστειλα ἀμέσως· τὸ ἔλαβες· Διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ συστάσεις σου σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

"Ὁ μικρὸς μου φίλος **Ι. Παρωδῆς** μοι γράφει: «Ἀγαπητὸν μου «Παιδικὸν Περιοδικόν» τὸ ὅποιον μοὶ παρέχεις τόσα τερπνὰ καὶ ὀφελίμα ἀναγνώματα, καὶ κίνησεις νὰ διέρχωνται εὐχρηστῶς αἱ ὥραι τῆς σχολῆς μου με τὰ ὄρατά σου περαιομένα, φρονιτῶν πάντοτε ὡς φιλόστοργος πατήρ καὶ ἀριστος σύμβουλος νὰ διδάσκῃς τοὺς μικρούς σου ἀναγνώστας τόσα καλὰ πράγματα, τὰ ἀγαπῶ τῶσον ὅσον δὲ δύναμαι νὰ σοὶ τὸ γράψω». Καὶ ἐγὼ φίλτατε **Παρωδῆ** σὲ ἀγαπῶ ὅσον τὸν καλλίτερον φίλον μου καὶ σοὶ στέλλω πολλὰ φιλήματα διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν σου.

"Ἡ παιδικὴ ἡγῶ τὴν ὅποιαν μοὶ ἔστειλες φίλε **Μουσηγέτα Ἀπολλων** δὲν εἶναι πολὺ καλὴ. Περιμένω ἄλλην καλλίτεραν.

Μικρὰ μου φίλη **Μαρία Δακύντα**, γράφε μοι παρακαλῶ καὶ τὸν τόπον τῆς κατοικίας σου, διότι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ξεφυλλίσω κατὰλογον ἐκ 5,000 ὀνοματῶν διὰ νὰ βλέπω ποῦ μένει ἕκαστος φίλος μου. Διὰ τὴν τόσην ἀγάπην σου σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Μὴ τί εὐμορρο γραμματάκι εἶναι αὐτὸ ποῦ μοὶ ἔστειλες ἀγαπητέ μου **Ἀγγελὲ Σαρηνιαννόπουλε**: Τί αἰσθηματῶν, τί ἀγάπη εἶναι αὐτὴ! Ἐγὼ δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἀπαντήσω παρὰ με γίλιχα σιλήματα.

Με πῶσῃν χαρὰν, με πῶσῃν εὐχαρίστησιν περιμένω τὴν σωτογραφίαν σου, φίλτατη **Μαρία Π. Θεοχάρη**! Ἀν κρίνω ἀπὸ τὰ αἰσθηματά σου, βεβαίως θὰ εἶται χαριτωμένον κοριτσάκι ἄγγελος σωστὸς τὴν περιμένω ἀνυπομένως ὅσον ἀροσῶ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ περιοδικοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν ποτε νὰ γίνηται δις τῆς ἡμέρας ὅπως ἐπιθυμοῖς!!!

Καὶ ἐκ μέρους μου λάβε πολλὰ φιλήματα ἀγαπητῆ **Ἠπειρώτες** διὰ τὴν ἀγάπην σου ἣ ὅποιᾳ με κίνησι νὰ ὑπερφρονεῖσθε, διότι εὐχαριστῶ τόσον πολὺ τοὺς μικρούς μου φίλους.

Τὸ γραμματάκι σου με τὰ πολλὰ φιλήματα τὸ ἔλαβον φίλτατε **Γ. Δ. Πετρόπουλε**, καὶ σὲ εὐχαριστῶ πολὺ παρὰ πολὺ. Τὰ αἰνιγματά σου θὰ δημοσιευθῶσι με τὴν σειράν των.

Δίκαια, πολὺ δίκαια εἶναι τὰ παρόπονά σου φίλτατε **Χαρ. Δ. Παντελάτε**, δὲν πρέπει ὁμοίως νὰ τὰ γράφῃς ἐναντίον ἐμοῦ, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ ταχυδρομείου, τὸ ὅποιον νομίζω ὅτι ἄλλοτε δὲν θὰ σοὶ ὑστερήσῃ τὸ φυλλάδιόν σου ἀπὸ τῶρα θὰ γνωρίσῃ με πῶσῃ ἀνυπομονησίαν τὸ περιμένει εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός.

Τὸ γραμματάκι σου ἔλαβον φίλτατη **Πολυξένη Ἠλιασκού**, Ἐσο ἡσυχὸς καὶ θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὰς λύσεις σου ἂν καὶ ἀογὰ σταλείσας, ἀπὸ ἡ βραδυτῆς προήλθεν ἐκ τοιαύτης ἀφορητῆς. Διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην σου σὲ εὐχαριστῶ μεγάλως. Γράφε μοι ὁμοίως σὲ παρακαλῶ πῶς καὶ διὰ τίνος λαυβάνεις τὸ φύλλον μου καθ' ἕσπον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐν Κιων/πόλει σ νδρουμητῶν μου δὲν σημειοῦται τὸ ὄνομά σου.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρῆς ἐξηκολούθησα τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἀγαπητῆ **Μαρία Συριοπούλου** ἀπὸ εἶδον μάλιστα ὅτι τόσον πολὺ με ἀγαπᾷς.

Φίλτατε **Ν. Γ. Παπαδημητριάδου** καὶ **Ν. Σ. Ἡγλέση**, μετὰ μεγάλῃς χαρῆς ἀνέγνωσα τὰ διηγηματά σου, δὲν θὰ τὰ δημοσιεύσω ὁμοίως διότι δὲν εἶναι καλὰ. Γράφετέ μοι ὁμοίως τακτικὰ διὰ νὰ βλέπω τὴν προόδόν σας.

Μπούμ...! Τί τρέχει λοιπὸν τί τρέχει! θὰ μ' ἐσωτήσῃτε. Σὰς ἀπαντῶ. Ὁ μικρὸς μου φίλος **Ἀνδρέας Ἀντωνόπουλος** ὁ ὅποιος δὲν γνωρίζω διατί εἶχε θυμώσει μεζῦ μου, ἐξέθυμωσε πλέον καὶ προχθὲς μοὶ ἔστειλεν ἓνα γραμματάκι ὅλο γὰρ καὶ εὐμορσικά. Ἐγὼ **Ἀνδρέα**, ἔδειξες ὅτι εἶται πολὺ καλὸν παιδίον καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον.

Πῶς ἐκ τῶν ἐνταῦθα φίλων μου μοὶ ἔστειλε τὰς λύσεις τοῦ προηγουμένου τεύχους μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὰς ἐσφαλμένας δὲ ν δ ρ ο ν, Ἰ θ ἄ κ η καὶ β ἱ ο ς γωρῆ νὰ στείλῃ τὸ ὄνομά του·

Ὁραϊστάτον εἶναι τὸ ψευδώνυμόν σου **Ἀττικὴ Μελίσσα**, τὴν ἐπιστολὴν σου ἔλαβον καὶ ἐγάστην μεγάλως, ἵστί εἶδον πῶσον με ἀγαπᾷς. Φίληστέ μοι παροικαλῶ τοὺς νέους φίλους μου **Α Ἀργυροπούλου, Σ Θέμελην, Κανελ, Γαλκάνοπουλον, Ἀνδρ. Σταύρου, Ι, Σαρδελινόν** καὶ **Β. Κόρτσαν** καὶ εἰπέ τους νὰ μοὶ γράψουν διὰ νὰ τοὺς γνωρίσω καλλίτερον.

"Ὅχι φίλτατε **Ὀδυσσεῦ Ἀνδραῦτες** οὔτε εἰκόνα οὔτε ἐπιστολὴν σου ἔλαβον Μήπως ἐλησμένους νὰ μοὶ τὰ στείλῃς!

Μετὰ μεγάλῃς μου λύπης ἔμαθον παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀναπακοιτοῦ μου κ. **Ν Κουτρούλη** προσφιλεῖς **Συνδρομητῆραι Λακωνίων** ὅτι μέγροι τοῦδε δὲν ἐξεπληρώσατε τὴν πρὸς τὸ περιοδικὸν ὑπογρῶσίν σας. Δὲν γράφω τὰ ὀνοματά σας διὰ νὰ μὴ τὰ μάθουν καὶ εἰ ἄλλοι φίλοι μου. Θὰ περιμένω ὁμοίως μέχρι τοῦ ἐπομένου φύλλου.

Με ἓνα γραμματάκι εὐμορρο εὐμορρο, τὸ ἀγαπητὸν μου **Ἄσμα τοῦ Ὀμήρου** ἀναίρει ὅσα ἔγραψα εἰς τὸ παρελθόν φύλλον μου ὅτι ὄηλ. ἔμεινε μὲ ἡμερῶν νηστειῶν διὰ νὰ ἀναγνώσῃ ἐκ τρίτου τὸ φύλλον μου, διότι ὅπως μοὶ γράφει: τ α κ τ ι κ ῶ ς ὅταν λαυβάνῃ τὸ περιοδικόν μου παραιτεῖ καὶ φανητὸν καὶ παρηνθῆ διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ δέκα φορές κατὰ σειράν. Ἐγὼ ἀγαπητέ μου φίλε ἣ ποιητῆς σου αὕτη δεκνύει τὴν φιλοκαθειάν σου, διὰ τὴν ὅποιαν σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον.

Τί γὰρ, τί εὐχαρίστησις, τί ἐνθουσιασμός, τί ἐγνωμοσύνη εἶναι αὕτη τὴν ὅποιαν τρέφεις πρὸς ἐμὲ φίλε **Σεφοφόρε** ἀετέ! Καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ μοὶ τὰ γράφῃς μεστῆρους μάλιστα! Με ἔκαυες νὰ ἐνθουσιασθῶ καὶ ἐγὼ ἀγαπητέ μου ἔξου γίλια φιλήματα καὶ μοιραστέν με τοὺς ἄλλους φίλους μου εἰ ὅπιοι με ἀγαπῶσιν ὅπως καὶ εἰ.

Κατ' ἀογὴν ἀγαπητέ **Β. Π. Δικμαντόπουλε** ἦταν λάθω ἐπιστολὴν κανενὸς φίλου μου ἀπαντῶ ἀμέσως. Ὅστε ἐὰν μέχρι τοῦδε δὲν ἀπήνησθα εἰς σὲ τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβον ἐπιστολὴν σου. Τὸ αἰνιγμα σου θὰ δημοσιευθῇ με τὴν σειράν του.

Τὸ πιστεύω ὅτι με ἀγαπᾷς τόσον πολὺ ἀγαπητῆ **Αἰκατερίνη Ἀραμιελαράκη** διότι αἱ ὑπὲρ ἐμοῦ φροντίδες σου μοὶ τὸ ἀπεδεικνύουσι καλλίτερον ἀπὸ τῶς λόγους σου. Τὴν συνδρομὴν τῆς ἐξοδῆφης σου ἔλαβον καὶ σὲ εὐχαριστῶ μεγάλως.

Καὶ ἐγὼ ἐνθουσιάζομαι πλεόντερον ἀπὸ σὲ φίλτατε **Ι. Μπαλιάνια** ὅταν λαυβάνω τὰς ἐπιστολάς σου. Σὲ παρακαλῶ ὁμοίως ἄλλοτε νὰ θέτῃς εἰς τὸν φάκελλον δεκάλεπτον γραμματάσῃμοι καὶ ὅχι δίλεπτον, διὰ νὰ μὴ μένουν τὰ γραμματά σου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. — Ἀναπακοιτῆς ἐν Ναυπλίῳ εἶνε ὁ κ. **Σπύριος Δημάδης**.